

Hoofdstuk 1 – Mac droomt hardop.

Mac stond in de werkplaats van Oom Wout, tussen banden die naar rubber roken en gereedschap dat zachtjes tikte in de la. Hij keek naar zijn spiegelbeeld in een glimmende velg en grijnsde. “Kijk mij nou,” zei hij tegen zichzelf. “Ik ben geboren voor het grote werk. Flitsende lichten, juichende fans... en iedereen roept: MÁÁÁC!”

“Rustig aan, snelheidsduivel,” bromde Oom Wout, terwijl hij de motorkap dichtklapte. “Je moet eerst leren luisteren naar je motor. Beroemd worden is niet alleen gas geven.”

Mac zuchtte. “Maar ik wil het zo graag. Ik wil niet de ‘raceauto van de werkplaats’ blijven. Ik wil de raceauto van het stadion!”

Die avond, toen het dorp stil werd, hoorde Mac buiten een harde brul van motoren. In de verte flitsten koplampen langs de oude weg. Mac’s banden jeukten. “Dat klinkt als... een race,” fluisterde hij. “En waar een race is, is een kans.”

Hij rolde voorzichtig naar de deur. Oom Wout sliep al. Mac keek naar de maan, die als een zilveren startlamp boven de straat hing. “Oké,” zei hij stoer. “Eerste stap naar beroemdheid. Ik ga kijken. Alleen even kijken...”

Maar diep vanbinnen wist Mac het al: dit was het begin van zijn avontuur.

Hoofdstuk 2 – De eerste echte race.

Mac rolde voorzichtig de stille straat op. Zijn blauwe lak glansde zacht in het maanlicht terwijl zijn motor rustig bromde, alsof die ook een beetje zenuwachtig was. “Rustig, Mac,” fluisterde hij tegen zichzelf. “Gewoon kijken. Niet meteen stoer doen.” Maar toen hij de bocht om kwam, zag hij het: een geïmproviseerde racebaan op een verlaten parkeerplaats. Lampen van busjes verlichtten het asfalt en auto’s stonden zij aan zij te trillen van spanning.

“Wie is die blauwe daar?” riep een felgroene sportauto.

Mac schrok even, maar zette zijn borst vooruit. “Mac,” zei hij. “En eh... ik kan best hard hoor.”

Er klonk gelach. “Iedereen kan hard,” zei een zwarte racewagen met brede banden.

“Maar winnen? Dat is wat anders.”

Mac voelde zijn spiegels warm worden. “Wedden dat ik het kan?” floepte hij eruit, voordat hij er goed over nadacht.

Even later stond hij aan de start. Zijn motor gromde ongeduldig. Wat doe ik hier? dacht hij. Oom Wout zou dit nooit goed vinden.

“Drie... twee... één!”

Mac gaf gas. Het asfalt zoefde onder hem door. Licht en geluid vlogen langs hem heen terwijl banden gierden. Hij lag achter, maar gaf niet op. “Kom op, Mac,” hijgde hij. “Blauwe bliksem, dat ben jij!”

In de laatste bocht nam hij een slimme binnendoor en finishte nét niet als laatste. Niet gewonnen... maar ook niet gefaald.

De andere auto’s keken verrast. “Niet slecht voor een nieuweling,” zei de zwarte wagen.

Mac glimlachte trots. “Zie je wel,” zei hij. “Dit is pas het begin.”

En diep vanbinnen wist hij het zeker: deze blauwe raceauto was onderweg naar iets groots.

